

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Cara Lazara 12

office@booka.in

www.booka.rs

IZVRŠNA UREDNICA

Sanja Bogićević

PREVOD S FRANCUSKOG

Novak Golubović

LEKTURA

Vesna Kalabić

KOREKTURA

Tihana Smiljanić

PRELOM

Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA

Goran Vitanović

ŠTAMPA

DMD štamparija

Beograd, 2024.

BOOKA.

Knjiga **207**

FILIP DŽIJAN

BETI BLU

37,2° ujutru

Naslov originala

Philippe Djian

37,2° le matin

© Éditions Bernard Barrault, 1985.

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

FILIP DŽIJAN
BETI BLU
37,2° ujutru

Preveo Novak Golubović

*To me je navelo da razmislim,
ali ne zadugo jer sam
odmah nastavio ka Vavilonu.*

Ričard Brotigan

1

Najavili su oluju pred kraj dana, ali nebo je i dalje bilo plavo i vetar je utihnuo. Otišao sam u kuhinju da bacim pogled i proverim da se nešto nije zalepilo za dno tiganja, ali sve je teklo savršeno. Izašao sam na verandu naoružan hladnim pivom i stajao neko vreme dok mi je sunce pržilo glavu. Prijalo je, već nedelju dana sam se svakog jutra sunčao, žmirkajući od blaženstva, nedelju dana je prošlo otkako sam upoznao Beti.

Ponovo sam zahvalio nebesima i s blaženim osmehom na licu posegnuo za svojom ležaljkom. Izvalio sam se kao tip koji ima vreme pred sobom i pivo u ruci. Tokom cele ove nedelje, spavao sam sve zajedno uvrh glave dvadesetak sati, a Beti još manje, ili uopšte nije, ne znam, uvek je ona bila ta koja mene cimne iz sna, uvek je bilo nešto bolje da se radi. Ej, pa nećeš me valjda ostaviti samu, rekla bi, ej, šta radiš, budi se. Otvorio bih oči i osmehnuo se. Popušili bismo cigaretu, pojebali se, razgovarali, pokušavao sam da ispratim njen tempo.

Srećom, nisam se mnogo umarao tokom dana. Kad nije bilo nikakvih problema, završio bih posao oko podneva, a ostatak vremena sam mogao da se opustim. Jedino sam morao da budem dostupan do sedam sati uveče i da se pojavim

kada sam bio potreban. Kad je bilo lepo vreme, uglavnom su mogli da me nađu u mojoj ležaljci, mogao sam da ležim u njoj satima i satima, mislio sam da sam našao dobar balans između života i smrti, mislio sam da sam našao jedinu pametnu stvar koju čovek treba da radi ako samo razmisli pet minuta i shvati da život nema bogzna šta da ponudi, osim nekoliko stvari koje svakako nisu na prodaju. Otvorio sam pivo misleći na Beti.

– Jao, zaboga! Tu ste... Svuda vas tražim!...

Otvorio sam oči. Bila je to gospođa iz broja tri, plavuša od četrdesetak kilograma s tankim, visokim glasom. Njene veštačke trepavice su jako bleštale na suncu.

– Šta vam je? – pitao sam.

– Nije meni ništa, pobogu, curi u kupatilu! Morate da dođete i pod hitno to sredite, jao, ja ne razumem kako su ova-kve stvari uopšte moguće!...

Brzo sam se uspravio, cela priča mi uopšte nije bila zabavna. Trebalo je samo pogledati ovu ribu tri sekunde pa da shvatiš da nije sva svoja. Znao sam da će me udaviti, i kućna haljina joj je visila sa suvih ramena, to me je unapred poražavalo.

– Samo što sam hteo da sednem da jedem – rekao sam.
– Može li to da sačeka pet minuta, ako nije problem?...

– Vi mora da se šalite!... U pitanju je prava katastrofa, voda je svuda. Hajde, brzo, pođite sa mnom...

– Za početak, šta ste tačno pokvarili? Šta to preliva?...

Počela je da se cereka na suncu, gurnuvši ruke u džepove.

– Pa... – reče. – Znate... curi iz onog belog. Jao, toalet-papir je svuda!...

Otpio sam gutljaj piva odmahujući glavom.

– Slušajte – rekoš. – Da li shvatate da samo što nisam seo da jedem? Zar ne možete da zatvorite oči jedno petnaestak minuta, da li je to previše tražiti?

– Alo, jeste li vi ljudi? Ne šalim se, bolje bi vam bilo da odmah dođete...

– Dobro, u redu, ne nervirajte se – rekao sam.

Ustao sam i vratio se u kućicu, otišao sam da ugasim vatru na kojoj se krčkao pasulj. Bio je skoro pa savršen. Zatim sam zgrabio kutiju s alatom i potrčao za ludajom.

Sat kasnije sam se vratio, mokar od glave do pete i polumrtav od gladi. Kresnuo sam šibicu ispod šerpe pre nego što sam odjurio pod tuš i više nisam razmišljao o onoj gospođi, osećao sam samo kako mi voda curi preko glave i kako mi se miris pasulja uvlači u nos.

Sunce je preplavilo kolibu, bilo je lepo. Znao sam da je s nevoljama gotovo za taj dan, još mi se nije desilo da se dva toaleta zapuše isto popodne, a inače se uglavnom ništa nije dešavalo, bilo je poprilično tiho, pola bungalova je bilo prazno. Seo sam za sto s osmehom jer je moj raspored bio isplaniran, ješču, a zatim ću izaći na verandu i sačekati do večeri, sačekaću dok ona ne stigne njišući kukovima i dođe da mi sedne u krilo.

Podizao sam poklopac sa šerpe kad su se vrata širom otvorila. Bila je to Beti. Spustio sam viljušku osmehnuvši se i ustao.

– Beti! – uzviknuo sam. – Jebote, mislim da je ovo prvi put da te vidim usred bela dana...

Zauzela je nekakvu pozu s jednom rukom u kosi, a lokne su joj visile na sve strane.

– Ooo... pa kako ti se čini? – pitala je.

Zavalio sam se u stolicu i nehajno je pogledao, s jednom rukom prebačenom preko naslona.

– Pa, bokovi nisu uopšte loši, a ni noge, da, pokaži mi, okreni se...

Okrenula se i ja sam ustao i pripio se uz nju. Mazio sam joj grudi ljubeći joj vrat.

– Ovo ovde je savršeno – prošaputao sam.

Zatim sam se zapitao šta ona radi tu u to doba. Odmaknuo sam se od nje i ugledao dva platnena kofera na pragu, ali ništa nisam rekao.

– E, ovde jako dobro miriše – rekla je.

Nagnula se preko stola da pogleda u šerpu i vrisnula:

– Jao, ne mogu da verujem... Nemoguće!

– Šta?...

– Ne mogu da verujem, to je čili! Nemoj mi reći da si samo za sebe skuvaio čili...

Izvadio sam dva piva iz frižidera dok je ona umakala prst u lonac, razmišljao sam o silnim satima koje imamo pred sobom, osećao sam se kao da sam progutao kuglicu opijuma.

– O gospode, stvarno je odličan... I još si ga ti napravio, obožavam te, stvarno je neverovatno. Pa još po ovoj vrućini, stvarno si lud...

– Čili mogu da jedem po svakom vremenu, čak i ako mi znoj curi u tanjir, čili i ja smo srodne duše.

– Zapravo, mislim da sam i ja takva. A pored toga, obuzela me je takva glad!

Čim je ušla kroz vrata, kućica se promenila, ništa nisam mogao da pronađem, vrteo sam se ukруг da joj nađem pribor za jelo i smeškao se otvarajući ormane. Došla je i obesila mi se oko vrata, obožavao sam to, osećao sam miris njene kose.

– E, da li ti je drago što me vidiš? – reče.

– Čekaj da razmislim.

– Sve su to džukele. Objasniću ti kasnije.

– Beti, je l' sve u redu?

– Nije ništa ozbiljno – rekla je. – Ništa zbog čega bi vredelo ostaviti ovaj čili da se ohladi. Poljubi me...

Posle dve-tri kašike dobro začinjenog pasulja, zaboravio sam na tu glupost. Betino prisustvo je u meni izazivalo euforiju, a osim toga, ona se sve vreme smejala, udeljivala mi komplimente za pasulj, dosipala mi pivo, pružala se preko stola da me pomazi po obrazu, još uvek nisam znao da može da pređe iz jednog raspoloženja u drugo brzinom svetlosti.

Samo što smo završili s jelom, a posvetili smo određeno vreme tom užitku namigujući jedno drugom i zezajući se, posmatrao sam je, razmišljao sam kako je divna i odjednom video kako se transformiše preda mnom, potpuno je prebledela i njen pogled je poprimio neverovatnu surovost, zastao mi je dah.

– Kao što rekoh – počela je – sve su to džukele. Pa naravno, to se svakoj devojci kad-tad neminovno desi i završi sa dva kofera u ruci, razumeš?

– Ama o čemu ti pričaš? – rekao sam.

– Kako to misliš, o čemu ja pričam? Slušaš li ti mene, upravo ti nešto objašnjavam, zašto me ne slušaš?!

Nisam odgovorio, ali sam hteo da joj dodirnem ruku. Ustuknula je.

– Da budem savršeno jasna – rekla je. – Ja od tipa ne očekujem samo da me jebe...

– Razumem – odgovorio sam.

Prošla je rukom kroz kosu uzdahnuvši, a zatim pogledala kroz prozor. Napolju se ništa nije pomeralo, samo nekoliko kućica okupanih svetlošću i put koji prolazi pravo kroz selo, penjući se ka brdima u pozadini.

– Kad samo pomislim da sam ostala godinu dana u tom ćumezu – promrmljala je.

Gledala je uprazno, stisnula je obe ruke između nogu i pograbila ramena kao da se iznenada oseća umorno. Nikada

je ranije nisam video takvu, uvek se smejala i mislio sam da je njena energija neuništiva, pitao sam se šta sledi.

– Godinu dana – nastavila je – i svakog bogovetnog dana je ta džukela blenula u mene, a njegova ženica nam je od jutra do mraka zvocala zbog toga. Dirinčila sam godinu dana, opslužila tone mušterija, glancala stolove i čistila pod i evo šta je rezultat. Gazda ti na kraju stavi ruku između nogu i moraš da počneš iz početka. Ja i moja dva kofera... a imam taman dovoljno da preživim neki dan ili da kupim kartu za voz.

Dugo je odmahivala glavom, a onda je pogledala u mene i sada se osmehivala, sada sam je prepoznao.

– A još ti nisam rekla ono najbolje – rekla je – a to je da više nemam gde da spavam. Pokupila sam svoje stvari što sam brže mogla, a ostale devojke su zapanjeno buljile u mene. „Ne ostajem ovde ni sekundu više!“, rekla sam im. „Ne bih podnela da ponovo vidim facu te džukele!“

Otvorio sam pivo o ugao stola.

– Vidi, da ti kažem, bila si potpuno u pravu – rekoh. – Slažem se s tobom sto posto.

Njene zelene oči su zasvetlucale u mom pravcu, osetio sam kako dolazi sebi, kako njeno telo oživljava dok joj duga kosa pada preko stola.

– Da, tip je izgleda umislio da mu pripadam, znaš takve likove...

– Da, da, naravno da znam. Veruj mi.

– E... ja mislim da svi polude nakon određenog uzrasta.

– Misliš?

– Naravno, sigurna sam.

Rasklonili smo sto, a zatim sam uzeo dva kofera i uneo ih unutra. Već je prala sudove, video sam vodu kako prska ispred nje i zaličila mi je na nekakav čudan cvet s prozirnim

antenama i ljubičastim srcem od skaja i nisam upoznao mnogo devojaka koje bi mogle da nose minić te boje tako opušteno. Bacio sam kofere na krevet.

– Slušaj – rekoh – u neku ruku je dobro što nam se ovo dešava...

– Da, misliš...

– Da, ja uglavnom mrzim ljude, ali drago mi je što ti dolaziš da živiš sa mnom.

Sledećeg jutra je ustala pre mene. Prošlo je dosta vremena otkako nisam doručkovao s nekim. Zaboravio sam kako je to, nisam mogao da se setim kakav je osećaj. Ustao sam i obukao se bez reči, poljubio je u vrat dok sam prolazio iza nje i seo sa svojom šoljom. Namazala je tost širok kao skije za vodu i kolutala očima i nisam mogao da se ne osmehnem, dan je baš dobro počinjao.

– U redu, pokušaću da brzo završim sa obavezama – rekao sam. – Idem do grada, hoćeš sa mnom?

Bacila je pogled po kući odmahujući glavom.

– Ne, ne, mislim da moram da sredim malo ovde. Da, stvarno bi trebalo..

Ostavio sam je i otišao da isteram kombi iz garaže. Zatim sam parkirao ispred recepcije. Žorž je bio u polusnu na svojoj stolici, s novinama raširenim na stomaku. Prošao sam iza njega i zgrabio jedan džak s vešom.

– O, ti li si? – reče on.

Zgrabio je drugi džak i pošao za mnom zevajući. Bacili smo džakove pozadi u kombi i vratili se po ostale.

– Juče sam ponovo video onu devojkicu – rekao je.

Nisam odgovorio, vukao sam džak.

– Mislim da je tebe tražila. A, je l' tebe?...

Išao je za mnom gegajući se. Sunce je počelo baš da prži.

– Neka devojka u kratkoj ljubičastoj suknji s dugom crnom kosom – dodao je.

U tom trenutku Beti je izašla iz kolibe i potrčala ka nama. Gledali smo je kako prilazi.

– Misliš ovakva devojka? – pitao sam.

– Bože moj! – reče on.

– Upravo tako. I jeste mene tražila.

Zatim sam ih upoznao i dok je matori glumio zavodnika, otišao sam da uzmem spisak za kupovinu koji je bio zakačen pored recepcije. Presavio sam papir, stavio ga u džep i vratio se do auta dok sam palio prvu cigaretu. Beti je sedela na suvozačevom sedištu i razgovarala sa Žoržom kroz prozor. Obišao sam okolo i skliznuo za volan.

– Malo sam razmislila – rekla je – i odlučila da mi se ide u vožnju...

Stavio sam joj ruku preko ramena i krenuo polako, samo da zadovoljstvo duže potraje. Dala mi je žvaku sa ukusom mente. Omote je bacila na pod. Pribijala se uz mene celim putem. Nisam morao da gledam u pasulj da bih znao da je sve ovo predivno.

Prvo smo se otarasili veša, a onda sam odneo spisak za kupovinu u prodavnicu preko puta. Tip je lepio cene na sve strane. Ubacio sam mu papirić u džep.

– Nije frka – rekoh. – Pokupiću kasnije. I ne zaboravi flašu...

Ustao je pomalo ishitreno i zveknuo glavom u policu. Tip je inače bio ružan, a sad je još napravio grimasu.

– Rekli smo flašu svake dve nedelje, nismo rekli flašu nedeljno – reče on.

– Istina, ali bio sam primoran da unajmim partnera. Sad moram i to da uzmem u obzir.

– Kakve su to gluposti?!

– Nisu nikakve gluposti, ali to ništa ne menja između nas. Nastaviću da kupujem kod tebe ako budeš pokazao da si iole pametan.

– Pobogu, jedna nedeljno, to je već pomalo previše!

– Misliš da drugima cvetaju ruže?

U tom trenutku je spazio Beti kako me čeka u kombiju u svojoj kratkoj beloj majici bez rukava i sa šarenim minđušama koje su bleštale na suncu. Pipao je dve-tri sekunde čvorugu koja mu je izašla, odmahujući glavom.

– Ne, ne mislim – reče. – Ali mislim da ima džukaca koji ma ide bolje nego drugima.

Nisam mislio da sam u poziciji da o tome raspravljam.

Ostavio sam ga usred njegovih kutija i vratio se do auta.

– U redu, imamo malo vremena – rekao sam. – Je l' ti se jede sladoled?

– O bože, ne bi verovao koliko!

Dobro sam poznao bakicu koja je prodavala sladoled. Bio sam jedan od njenih najboljih kupaca kad su sladoledi s alkoholom u pitanju, pa bi često ostavila flašu na šanku i malo bih popričao s njom. Mahnuo sam joj kad smo ušli. Smestio sam Beti za sto i otišao da naručim.

– Mislim da ću uzeti dva sorbea od breskve – rekao sam.

Prošao sam iza šanka da joj pomognem, izvukao dve čini-je u koje može da stane skoro litar, dok je ona zaronila ruke u friz koji se pušio. Otvorio sam orman da potražim teglu s breskvama.

– Nego, kažite mi – reče ona – nešto ste mi jutros jako uzbuđeni.

Uspravio sam se i pogledao Beti kako sedi za stolom prekrštenih nogu s cigaretom u ustima.

– Kako vam se čini? – pitao sam.

– Pomalo obično...

Zgrabio sam flašu maraskina i počeo da zalivam kupove.

– Naravno – rekoh – ona je anđeo koji je sišao pravo s neba, samo vi to ne vidite...

U povratku smo stali da pokupimo veš, a zatim sam otišao preko puta da uzmem namirnice, mora da je bilo oko podneva i bilo je već baš vruće, trebalo je požuriti kući.

Odmah sam ugledao svoju flašu, stavio je na vidno mesto ispred kesa i nije me dočekaao sa osmehom, jedva da je obratio pažnju na mene. Podigao sam kese i flašu alkohola.

– Duriš se? – pitao sam.

Nije me ni pogledao.

– Ti ćeš biti jedina senka koja se nadvila nad mojim danom – rekao sam.

Ubacio sam sve namirnice u zadnji deo kombija i krenuli smo ka motelu. Tek što smo izašli iz grada, počeo je ozbiljno da duva vreo vetar i okolina je počela da liči na neku pustinjnu s tek ponekom sparušenom biljkom i retkim kucima pod senkom, ali mi se dopalo, volim boju zemlje i imam sklonost ka širokim otvorenim prostorima. Zatvorili smo prozore.

Nagazio sam gas do daske, ali auto nije prelazio devedeset na sat, išli smo uz vetar, morali smo strpljivo da podnesemo nepogodu. Posle nekog vremena, Beti se okrenula nazad, sigurno joj je bilo vruće od kose jer ju je stalno podizala.

– Je li – reče – šta misliš koliko daleko bismo stigli s dobrim autom i svom tom hranom pozadi?

Dvadeset godina ranije odlepio bih na tu ideju, sada sam morao da se savladam da ne zevnem kad sam je čuo.

– Bilo bi to ludo putovanje – rekao sam.

– Da, stvarno... i mogli bismo da zaboravimo na ovo grozno mesto!

Zapalio sam cigaretu i prekrstio ruke na volanu.

– Zanimljivo – rekoh – ali ja nekako ne mislim da je pogled toliko grozan...

Nasmejala se, zabacivši glavu unazad:

– U jebote, tebi je ovo pogled?

Čulo se kako prašina bije po karoseriji, auto je lelujavao pod naletima, napolju je sve sigurno bilo potpuno sprženo. I ja sam počeo da se smejem.

Uveče je vetar iznenada oslabio i vazduh je postao veoma težak. Izneli smo flašu na verandu, čekajući da nam noć donese malo svežine, ali dočekali smo zvezde bez ikakve promene, bez i najmanjeg daška vazduha, i moram da kažem da mi ni to nije smetalo. Jedino rešenje bilo je ostati potpuno nepomičan, a ja sam već bio u treningu. Za pet godina imao sam vremena da razvijem nekoliko taktika kako bih izdržao užasne vrućine, ali sve je bilo drugačije sa devojkom pored sebe, nije bilo poente praviti se mrtav u tim trenucima.

Posle nekoliko pića, pokušali smo da se uguramo zajedno u ležaljku. Znojili smo se u mraku, ali smo se pravili da je sve savršeno, ljudi to uvek rade na početku, spremni su sve da istrpe. Ostali smo tako dugo nepomični, jedva dišući.

Zatim se ona malo promeškajila i sipao sam joj piće da je smirim. Ispustila je dug, gromoglasan uzdah.

– Pitam se da li ću uspeti da ustanem – rekla je.

– Mani se toga, ne pričaj gluposti. Ništa nije toliko važno da bi...

– Mislim da moram da piškim – prekinula me je.

Zavukao sam joj ruku u gaćice i pomazio je po guzi. Bila je divna, sa sve znojem koji joj je curio niz leđa, a koža joj je bila meka kao bebina. Hteo sam da ni o čemu ne mislim, pribio sam je uz sebe.

– Pobogu! – uzviknu. – Ne naslanjaj mi se na bešiku!

Uprkos tome, stavila je jednu nogu preko moje i nekako me čudno uhvatila za majicu.

– Hoću da ti kažem da sam srećna što sam s tobom. Volela bih da ostanemo zajedno ako je to moguće...

Rekla je to sasvim opušteno, kao da priča o boji svojih cipela ili oljuštenoj boji na plafonu. I ja sam to shvatio krajnje opušteno.

– Pa... čini mi se da je moguće, moglo bi da funkcioniše. Vidi, nemam ženu, nemam dete, nemam komplikovan život, imam kućicu i poslić koji nije previše zahtevan. Mislim da sam, kad se sve sabere, dobra prilika.

Još više se pribila uz mene i ubrzo smo bili mokri od glave do pete. Uprkos vrućini, nije bilo neprijatno. Ugrizla me je za uvo, režeći.

– Verujem u nas – prošaputala je. – Još smo mladi, uspećemo.

Nisam razumeo šta je htela da kaže. Dugo smo se ljubili. Ako bi neko pokušao da razume sve što se dešava u glavi jedne devojke, to bi trajalo večno. Osim toga, nisam nužno želeo objašnjenje, samo sam hteo da nastavim da je ljubim u mraku i mazim je po guzi dokle god joj bešika izdrži.

2

Lebdeli smo tako nekoliko dana kao u nekakvom šarenom snu. Nikada se nismo razdvajali i život je delovao iznenađujuće jednostavno. Imao sam problema s nekim lavaboom, jedan toalet i jedan šporet su se pokvarili, ali ništa ozbiljno, i Beti mi je pomogla da skupim suvo granje i papiriće i da ispraznim kante za smeće koje su bile pored staza. Podneva smo provodili lenčareći na verandi, menjajući stanice na radiju ili raspravljajući o nebitnim stvarima kada se nismo jebali ili spremali neko komplikovano jelo koje smo dan ranije pronašli u nekom kuvaru. Ja bih odvukao ležaljku u hlad, a ona je prostimku stavljala na sunce. Kada bih video da neko dolazi, bacio bih joj peškir, a kad bi smarač nestao, uzeo bih peškir nazad i vratio se u fotelju da je posmatram. Shvatio sam da je dovoljno da gledam u nju tek nešto više od deset sekundi pa da više ne razmišljam ni o čemu. I to mi je savršeno odgovaralo.

Jednog jutra je skočila s vage uz vrisak:

– Jebote!... To je nemoguće!...

– Beti, šta se dešava?

– Pobogu! Nabacila sam još jedan kilogram. Znala sam!

– Ne zamaraj se time. Kunem ti se da se ne vidi.

Ništa nije rekla i potpuno sam smeo taj incident s uma. Ali u podne me je na tanjiru dočekao prepolovljeni

paradajz. Paradajz i ništa više. Ništa nisam prokomentarisao i navalio sam na paradajz ćaskajući kao da je sve u redu. Kad sam ustao od stola, osećao sam se odlično, nisam se osećao prikovan za pod gomilama kalorija, i otišli smo u krevet, jebali smo se kao nikad dok je sunce napolju sijalo i pržilo cvrčke.

Nešto kasnije sam ustao i otišao pravo do frižidera. Život ponekad ume da pruži trenutke apsolutnog savršenstva i obavije te nebeskom prašinom. Imao sam utisak da mi u ušima zvoni kao da sam dostigao viši stepen svesti. Nasmejao sam se jajima. Zgrabio sam tri i razbio ih u činiju.

– Ali šta radiš to? – pitala je Beti.

Počeo sam da tražim brašno.

– Nikada ti nisam ispričao, ali jedini put u životu kada sam zaista zaradio neku kintu bilo je kada sam prodavao palačinke. Postavio sam mali štand pored mora i ljudi su stajali u redu na suncu s kintom u rukama. Da, svi živi. Ali pravio sam najbolje palačinke koje si mogao da nađeš u krugu od sto kilometara i oni su to znali. Jao, videćeš da ne izmišljam...

– Uh, molim te, ja to neću ni da pipnem...

– Ej, zajebavaš? Nećeš me valjda pustiti da jedem sam, ne možeš to da mi uradiš...

– Ne, stvarno ne mogu, molim te... Ja ih neću jesti.

Odmah sam shvatio da o tome ne vredi raspravljati, video sam da ću naići na nepremostivi zid. Gledao sam kako jaja klize iz činije jedno po jedno i polako stižu do mrežice lavaboja dok mi je stomak zavijao. Ali sabrao sam se i oprao činiju bez pogovora. Pušila je cigaretu gledajući u plafon.

Ostatak popodneva sam proveo na verandi petljajući po motoru veš-mašine, a zatim sam uveče, kad sam video da se ništa ne dešava i da joj je nos i dalje zaronjen u knjigu, ustao i otišao da stavim vodu da se greje. Bacio sam šaku krupne

soli u nju, otvorio pakovanje špageta i vratio se na verandu. Čučnuo sam ispred nje.

– Beti, je l' sve u redu?

– Da, jeste. Sve je u redu.

Ustao sam, prekrstio ruke iza glave i prešao pogledom preko horizonta. Nebo je bilo crveno i vedro, to je značilo vetar sutradan. Pitao sam se koji li je kurac s mašinom.

Vratio sam se do nje, savio kolena i nagnuo se ka njoj. Zabrinuto sam joj prstom pomilovao obraz.

– Vidim da si nešto namrgođena...

Pogledala me je okrutno, isto kao nekoliko dana ranije kada sam se potresao. Podigla se na jedan lakat.

– Da li poznaješ mnogo devojaka koje ostanu bez posla, bez para, u nekoj selendri punoj mentalno retardiranih, da li znaš mnogo njih koje bi bile vesele u toj situaciji?

– Jebote, šta bi nam promenilo da imaš posao ili nešto love u banci? Zašto se sekiraš oko takvog nečeg?

– I ne samo to, najgore od svega što se još i gojim! Raspadam se u ovoj rupi!

– Ama šta pričaš? Šta je to tako strašno ovde? Zar ne vidiš da je svuda zapravo isto, zar ne znaš da se samo pogled menja?...

– Pa šta? I to je bolje nego ništa!

Podigao sam pogled ka ružičastom nebu klimajući glavom. Polako sam se uspravio.

– Slušaj – rekao sam – hoćeš da odemo do grada da pojedemo nešto, a posle da upadnemo na neki film?

Osmeħ joj se proširio po licu kao nuklearna eksplozija, bukvalno sam osetio toplotu kako se diže ka meni.

– Sjajno! Ništa ne pomaže da se razbistri um kao mala šetnja. Daj mi samo sekund da obučem suknju!

Utrčala je u kućicu.

– Samo suknju? – pitao sam.

– Ponekad se zapitam da li ikada razmišljaš o nečem drugom.

Ušao sam unutra i isključio vatru ispod lonca. Beti je sređivala kosu ispred ogledala. Namignula mi je. Imao sam osećaj da sam se izvukao.

Uzeli smo Betin auto, crvenu bubu koja je najviše trošila ulje, i parkirali smo u centru s jednim točkom na trotoaru.

Nismo bili u piceriji ni pet minuta kad je ušla neka plavo-kosa devojka i Beti je poskočila s klupe pored mene.

– Hej! Pa to je Sonja! HEJ, SONJA... HEJ, OVAMO!...

Dotična devojka je prišla našem stolu, iza nje je bio tip koji je pokušavao da održi ravnotežu. Devojke su se izljubile, a tip se srušio prekoputa mene. Delovalo je da su veoma srećne što se ponovo vide, nisu puštale jedna drugoj ruku. Zatim je palo upoznavanje, tip je nešto neodređeno promumlao, a ja sam se zadubio u jelovnik.

– Bože, daj da te pogledam. Izgledaš sjajno! – rekla je Beti.

– I ti, draga moja... Ne znaš koliko mi je drago!

– Pice za sve? – pitao sam.

Kad se konobarica pojavila, tip kao da se probudio. Uhvatio je devojku za ruku i tutnuo joj novčanicu.

– Koliko vam je vremena potrebno da se šampanjac pojavi na ovom stolu? – pitao je.

Konobarica je pogledala novčanicu ne trepnuvši.

– Nešto manje od pet sekundi – rekla je.

– Može.

Sonja se bacila na njega i ugrizla ga za usnu.

– O, dragi, stvarno si divan! – uzviknula je.

Posle nekoliko flaša, potpuno sam se složio s njom. Tip mi je pričao kako se obogatio špekulišući kafom u trenutku kad su cene vrtoglavo rasle.

– Telefon mi je zvonio svaka dva minuta i novac se slivao sa svih strana. Razumeš, morali smo da igramo čvrsto, morali smo da izdržimo do krajnje granice i sve prodamo brzinom svetlosti. U svakom trenutku si mogao da udvostručiš lovu ili da potpuno propadneš...

Pažljivo sam ga slušao, takve priče su me fascinirale. Sam razgovor o novcu je kod ovog tipa anulirao efekte alkohola. Samo bi s vremena na vreme malo glasnije podrignuo. Razvlačio sam odvratnu cigaru koju mi je dao i punio čaše. Devojkama su oči blistale.

– Da ti nešto kažem – dodao je. – Znaš one filmove u kojima tipovi moraju da iskoče što je kasnije moguće dok im auto juri ka provaliji?... Možeš li da zamisliš kako se ti likovi osećaju?

– Jedva – rekoh.

– E pa meni je bilo tako, ali puta sto!

– Jesi li iskočio na vreme? – pitao sam.

– Da, veruj mi da sam iskočio na vreme. A onda sam se srušio i spavao tri dana bez buđenja.

Sonja mu je prošla rukom kroz kosu, pribijajući se uz njega.

– A za dva dana letimo na Antile – progugutala je. – To mi je poklon za veridbu! O, dušo moja, možda ti ovo zvuči glu-po, ali od same pomisli na to sam tako ushićena!

Sonja je izgledala kao raščupana ptica sa senzualnim usnama i smejala se praktično sve vreme. Održavala je dobru atmosferu. Boce su se takođe ređale i Beti me je u nekom trenutku uhvatila za ruku, a glavu mi je naslonila na rame dok sam pušio svoj *Davidoff*.

Pred kraj više nikoga nisam slušao, čuo sam samo daleki šapat, sve mi je delovalo daleko, svet je bio apsurdno jednostavan, a ja sam se smeškao. Ništa nisam očekivao.

Počeo sam da se smejem sam sa sobom koliko sam bio uroljan.

Oko jedan sat ujutru, tip se bez upozorenja srušio na sto i tanjir se od udarca prepolovio. Bilo je vreme da idemo kući. Sonja je platila račun uzevši lov iz džepova njegovog sakoa i onda smo ga izneli napolje. Nije nam bilo lako u stanju u kojem je bio, ali kada je izašao, malo se pribrao i pomagao nam je. Ipak smo morali da stanemo kod svake bandere da malo odahnemo. Bilo nam je vruće. Sonja bi stala ispred njega i pridržavala ga dok smo hvatali dah, a on se teturao, jadna moja dušo, govorila je, jadna moja dušice... Počeo sam da se pitam da li su parkirali auto na drugom kraju grada.

Zatim je otvorila vrata potpuno novog kupea s haubom od pet metara i uspeli smo da ubacimo dušicu unutra. Sonja nas je na brzinu izljubila, žurila je kući da mu stavi oblogu na glavu. Gledali smo kako mašina odlazi dok smo mahali i ona je uronila u noć kao čudovište iz Loh Nesa.

Posle nekog vremena smo pronašli bubu. Hteo sam da vozim. Da bih to uradio kako treba, trebalo mi je nešto brzo, s nekoliko redova dugih svetala i da ubrza do 200 dok pucneš prstima, ŽELEO sam da vozim.

– Jesi li siguran da možeš? – upitala je Beti.

– Mora da se šališ. Nema frke.

Prošao sam kroz grad bez ikakvih problema. Nije bilo mnogo ljudi, bilo je prosto kô pasulj, sem što sam na momente imao utisak da se motor propinje, a buba skače unapred.

Noć je bila mračna. Svetla su osvetljavala samo put ispred nas i nije se videlo ništa drugo, samo bleđa lampica na kontrolnoj tabli koja je poskakivala. Morao sam da se nagnem do šoferšajbne da bih išta video.

– Vidiš li ti ovu maglu?! – rekao sam.

– Ne, ne vidim ništa. O čemu pričaš?...

– Podseti me da namestim farove. Ništa se ne vidi.

Pratio sam belu liniju, vozio sam prednjim levim točkom pravo po njoj. Posle nekog vremena nešto me je zbunilo. Dobro sam poznao taj put, nije bilo ni najmanjeg skretanja, ni najmanje krivine, a odjednom je, gotovo neprimetno, ta jebena bela linija počela da se pomera udesno, da se neshvatljivo savija. Otvarao sam oči sve više i više.

U trenutku kada je buba skrenula s puta, Beti je vrisnula. Kola su upala u neki jebeni mali jarak i to nas je malo protreslo. Hteo sam da isključim motor, ali sam uključio brisače.

Beti je besno otvorila vrata bez reči. Pita sam se šta sam uradio, a posebno šta nam se upravo dogodilo. Izašao sam za njom. Buba je sa ulubljenim branicima izgledala kao velika glupa životinja u samrtnom ropcu.

– Napali su nas Marsovci – našalio sam se.

Dok sam se okrenuo, ona je već otišla niz put, nabadajući na štiklama. Potrčao sam za njom.

– Pobogu! Ne brini zbog auta – rekoah ja.

Išla je brzo, gledajući pravo ispred sebe, kao navijena, na jedvite jade sam uspevao da je stignem.

– Baš me briga za tu krtiju! – rekla je. – Nije u tome problem...

– Nije ništa strašno... sigurno nema više od kilometar. Prijaće nam...

– Ne, mislim na Sonju – nastavila je. – Sećaš se Sonje?...

– Da, misliš na svoju drugaricu?

– Da, upravo tako!... Zar ne misliš da moja drugarica ima sreće, zar ne misliš da ona ima čemu da se VESELI?!

– Jebote, Beti, hajde da se ne vraćamo na to...